

אתה זוכר בני את עץ השזיף העתיק שעמד בהכשרה, ואני ויואל הצלחנו
„לשבר חצי“ ממנו. המקרה הזה הביא אותי, למעשה, ארצה ולקבוץ.
השיחה הזאת התנהלה ב„כפר בלום“ בפגישה הראשונה ביני לבינו בארץ
אחרי נתוק של שנים רבות. שלום היה הראשון בין האחים שהצליח לפלס דרכו
ארצה. אני כל הזמן ציפיתי שיואל ולילי יגיעו ראשונים מבחינת הותק בגיל וחברות
ב„חלוץ“, אבל שלום ואליס הצליחו להקדים אותם.

אם אומר, היה משונה מאוד לפגוש בשלום אחרי שנים רבות. אף פעם לא
היה קיים קשר עמוק בינינו. ההבדל בגיל גם הוא היה גורם קובע. בשנים האחרונות
שלי באנגליה בקרתי בבית אמי לעתים רחוקות, ואינני חושב שהחלפתי איתו
יותר מחמשה-ששה משפטים. הוא היה נער מאוד סגור ועצור, וגם חולני.

באחד הבקורים הנדירים הזמנתי את הנערים שלום ויואל לבקר בהכשרה,
הם קבלו את ההזמנה, באו, התלהבו, טפסו על עצים והצליחו לשבור חצי עץ.
נדמה לי ששלום קבל שריטות אחדות, וחברי ההכשרה במקום לנזוף בהם, טפלו
בהם יפה, ובעדינות, הגישו להם דברים טובים וצחקו מ„האחים פורת“. את
המקרה הזה שחזר שלום בפגישה שלנו והמשיך: אין לך כל מושג בני איך היחס
הזה של חברי הכשרה השפיע עלי. הרגשתי אצלכם אוירה של חמימות ובית,
צניעות וגם פשטות, והחלטתי אז להצטרף לתנועה, ברגע המתאים.

כשאני נזכר בפגישה הזאת, גליתי לא רק אה, אלא גם ידיד טוב, התקשרו:
מאוד במשך השנים והיה לנו הרבה משותף, וכל פגישה איתו היתה חוויה.
כשהיינו קטנים, ואבינו היה עדיין בחיים, לא היתה לנו שמחת חיים, האב
היה חולה, ולגמרי תלוש מהמשפחה. היה אמנם ציוני, וציוני פעיל, אבל אף פעם
לא הגענו לשיחה קרובה ואינטימית. כשהוא נפטר נשארנו בבדידות גדולה, כולנו
חפשו משהו כדי לחרוג מן המסגרת של משחק קלפים ומועדוני ריקודים.

רק בתנועה חיינו השתנו מקצה לקצה, גילינו ערכים אחרים, חפוש דרך
והמפעל הגדול שנקרא קבוץ, ונדמה לי ששלום התחיל לגלות את הערכים הללו
עקב הבקור הראשון בהכשרה.